

er gaaet mange andre Steder, at det er Fornegterne, der kræve Friheden paa dette Omraade, hvor det er fuldt saa rigtigt for de Kristne at faae Frihed, hvis ikke denirkkelige Vielse efterhaanden skal blive til et forargeligt Spil og undertiden til Latter for Befolkningen. Til Latter maa den jo blive i ethvert Tilfaelde, hvor Alle vide, at den kun er en Komedie.

Mit Standpunkt er altsaa det samme som Mindretallets i Kirkekommissionen, og jeg føler mig mest tiltalt af det største Mindretals Forslag, det, der er stillet af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein), og som gik ud paa, at borgerlig Vielse skulde indgaa for Øvrigheden, skøndt jeg godt kan se, at Hensigtsmæssighedsgrunde kunde tale for det Forslag, der var stillet af tre Medlemmer af Kommissionen, det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Søgsbro), Gaardeier Lermansen og Redaktør Ploug. Jeg er derimod noget betænkelig ved at gaa ind paa det Forslag, som her foreligger fra det ærede Medlem fra Midbelfart, og det er jeg af flere Grunde. Jeg er bange for, at man, naar man kun indfører borgerlig Vielse for Fraskilte, ikke, saaledes som det ærede Medlem haabede, skal komme nærmere til det Maal, som ogsaa han satte sig, nemlig almindelig borgerlig Vielse. Jeg er bange for, at man inderes skal komme bort derfra. Idet man indfører borgerlig Vielse for Fraskilte alene, kommer den til at staa som en ringere Art af Vielse. Det forekommer mig dog ikke at være det Værste, naar man ser det fra de Fraskiltets Synspunkt. Jeg har i den Henseende ikke de samme Betæneligheder som Kirkekommissionens Mindretal, jeg tror ikke, det for dens Vedkommende har saa meget at sige, om Vielsen kommer til at staa som en lidt ringere Form af Vielse, derimod er jeg meget betænkelig ved det for selve den borgerlige Vielses Skyld, idet der jo nemlig bliver sat en Plet paa den, naar den kun skal bruges i saadanne Tilfaelde. Selbdigvis har det ærede Medlem ikke taget det med, at den ogsaa skulde bruges af Folk, der levede et vitteligt forargeligt Liv eller vare vittelig Fornegtere, thi saa var det blevet endnu værre. Men jeg er bange for, at der skal komme en Plet paa den borgerlige Vielse, saaledes at Befolkningen skal blive yderligere betænkelig ved at gaa ind paa den, og da jeg ønsker almindelig borgerlig Vielses Indførelse som Regel, er jeg som sagt noget betænkelig ved Forslaget. Vi ville jo imidlertid kunne faae Leilighed til at drøfte det i et Udvalg og se, hvorvidt vi kunne naae, hvorvidt vi kunne mødes med hinanden, og Thinget kan saa derefter tage sin Stilling til Sagen. Jeg skal indrømme, at der ganske vist ved Fraskiltets Vielse lægges et haardt Tryk paa mange Præsters Samvittighed, men, som jeg før bemærkede, forekommer det mig, at et saadant Tryk paa Samvittigheden ogsaa finder Sted i mange

andre Tilfaelde ligeoverfor mange andre Vielser, og jeg tror derfor, at de alvorligste Præster efterhaanden ville kræve den borgerlige Vielse som Regel. Vi se jo saaledes, at en stor Del af det Præstekonvent, den Samling af Præster, der anmodede det ærede Medlem om at indbringe sit Forslag, ogsaa var stemt derfor. Jeg vilde blot ønske, at vi maatte høre noget mere til Præstens Tanker i saa Henseende, og jeg er overbevist om, at, naar den store Mængde af dem, der virkelig ønske det og søle Trykket deraf, efterhaanden vilde udtale sig derom, vilde Befolkningen ogsaa lettere komme til at forstaa Sagen.

Endnu er der et Punkt, som jeg skal tillade mig at berøre. Forslaget gaar ud paa, at Loven af 13de April 1851 om borgerlig Vielse skal udstrækkes til at gjælde for fraskilte Personer indenfor Folkekirken, som agte at indgaa nyt Ægteskab. Det gaar altsaa ud paa, at Loven, ganske som den nu er, skal have en større Nækketid. Det vilde jeg have endel Betænelighed ved, thi der er navnlig et Punkt i Loven af 1851, som jeg tror, det vil være nødvendigt at faae forandret. I Loven af 1851 § 9 kræves der som Betingelse for dem, der ville indgaa Ægteskab, at de skulle afgive en Erklæring om, i hvilken Tro deres eventuelle Børn skulle opdrages, og der staaer tillige i Loven, at det skal enten være i en af Forældrenes Tro eller i Folkekirken. Saaledes som Bestemmelsen lyder her i § 9, staaer der altsaa, at det skal være i en af Forældrenes Tro, men der staaer ikke noget Udtrykkeligt om, at det skal være i det Trossamfunds Tro, som Forældrene høre til. Men saavidt jeg veed, opsatte Øvrighederne, idetmindste Kjøbenhavns Magistrat, det paa den Maade, at Vedkommende skal give en Erklæring om, at Børnene skulle opdrages i et af de bestemte Trossamfunds Tro, hvortil Forældrene høre, eller i Folkekirken, og det har givet Anledning til forskjellige Vanstieligheder, navnlig i de senere Aar. Det har vakt megen Tvivl, og disse Tvivl have ikke kunnet blive løste. Der er gjentagne Gange blevet forespurgt hos Ministeriet, men man har intet Svar faaet, og derfor vil jeg gjerne tillade mig at fremdrage det her, idet jeg ikke ser rettere, end at Loven maa forandres paa dette Punkt. Der er mig tre Tilfaelde bekendte af denne Art. I det ene Tilfaelde var det vedkommende Mand, der ikke var dogmatisk enig med noget af de bestaaende Trossamfund, og som derfor var betænkelig ved paa Forhaand at give et Løfte om at opdrage sine Børn i en Trossamfund, som for ham selv ikke havde nogen Gyldighed. Han forespurgte sig saa hos Ministeriet, om han ikke kunde nøjes med at afgive en Erklæring om, at Børnene skulde blive opdragne i almindelige religiøse og moralske Begreber, eller om han helt kunde slippe for en Erklæring. Han fik imidlertid intet Svar, og da han ikke vilde vente længer, gittede han sig.